

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A. B.**, bytom Ž., Ul. S. proti žalovanému **Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny SR Bratislava**, pracovisko Banská Bystrica, Zvolenská cesta č. 27, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 194/2007-40 zo dňa 14.11.2007 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S 194/2007-40 zo dňa 14.11.2007, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný správny orgán zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým žalobkyni nebol priznaný peňažný príspevok na osobnú asistenciu.

Krajský súd dôvodil tým, že predmetom ako druhostupňového správneho konania tak i prieskumného konania súdom je otázka priznania peňažného príspevku na osobnú asistenciu. Odvolací správny orgán vychádzal z ustanovenia § 58 ods. 5 zákona o sociálnej pomoci, ktorý stanovuje, že osobná asistencia občanovi s ťažkým zdravotným postihnutím je zameraná na zmiernenie a prekonanie znevýhodnenia prístupu k veciam osobnej potreby a stavbám občianskej vybavenosti, na umožnenie styku so spoločenským prostredím, na sprístupnenie informácií, na zabezpečenie nevyhnutných životných úkonov ako práce v domácnosti, za účelom ktorým sa poskytuje občanovi osobný asistent. Tým sa podporuje nezávislosť z hľadiska jeho pracovných, vzdelávacích, rodinných, občianskych aktivít a sleduje sa účel jeho spoločenskej integrácie. Nakoľko žalobkyňa je od roku 2005

praceneschopná, a teda v stave liečby, podľa citovaného zákonného ustanovenia nie je možné predpokladať jej integráciu do spoločnosti práve s ohľadom na jej nevyhnutnú liečbu, a preto ani nebol navrhnutý peňažný príspevok na osobnú asistenciu na zabezpečenie tejto integrácie.

Krajský súd sa plne stotožnil s týmto právnym záverom žalovaného, ako i s tým, pokiaľ žalovaný poučoval žalobkyňu o možnosti požiadať príslušný mestský úrad o poskytovanie opatrovateľskej služby na zmiernenie jej poúrazového stavu. Po skončení praceneschopnosti jej doporučil opätovne požiadať o peňažný príspevok. Z uvedeného je zrejmé, že práve existencia stavu praceneschopnosti žalobkyne, i keď ju namieta, je dôvodom a právnou prekážkou pre nepriznanie tohto kompenzačného príspevku na osobnú asistenciu. I podľa názoru krajského súdu je nevyhnutné, aby žalobkyňa sa v rámci oficiálnej praceneschopnosti podrobila liečebnému režimu, ktorý sám o sebe jej neumožňuje plnohodnotnú integráciu do spoločnosti a po ukončení praceneschopnosti je možné opätovne posúdiť možnosť priznania požadovaného príspevku.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa odvolanie a žiadala zrušiť prvostupňový rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie. Žalobkyňa žiadala rozhodnúť v odvolacom konaní bez jej prítomnosti. V dôvodoch odvolania žalobkyňa uviedla, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe iného skutkového stavu a to, že je v súčasnosti nezamestnaná i napriek tomu, že je zamestnaná od 01.11.1991. Uviedla, že je toho času už invalidnou dôchodkyňou (časť II odvolania). V časti III naproti tomu tvrdila, že jej zdravotný stav je tak vážny, že ani do budúcnosti sa nebude môcť zamestnať. V časti IV odvolania vzniesla námietky proti obsahu Dotazníka pre účely stanovenia rozsahu osobnej asistencie a v časti V navrhla, aby súd vychádzal pri rozhodovaní z ustanovenia § 58 ods. 5 a § 58 ods. 3 písm. a/ zákona č. 195/1998 Z. z.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Zo spisovej dokumentácie nepochybne vyplýva, že pre účely zákona č. 195/1998 Z. z. žalobkyňa nie je možné považovať za osobu vykonávajúcu zamestnanie, keďže nespĺňa ani jednu z podmienok uvedených v § 58a zákona. Preto neposúdenie veci podľa § 58 ods. 3 písm. a/ zákona č. 195/1998 Z. z. žalovaným, ako aj krajským súdom odvolací súd nemohol považovať za rozporné so zákonom. Právne posúdenie veci podľa § 58 ods. 3 písm. b/ zákona tak, ako žalovaný rozhodol považuje aj odvolací súd za vecne správne. Účel osobnej asistencie uvedený v § 58 ods. 5 zákona, ako sa toho aj žalobkyňa domáha, môže byť v prípade vykonávania osobnej asistencie manželom žalobkyne naplnený len za podmienok § 58 ods. 3 písm. b/ zákona, čo však z posudkov, ktoré sú podkladom pre rozhodnutia, nevyplýva. Osobnú asistenciu môže vykonávať rodinný príslušník len v prípadoch, kedy odkázanosť občana na osobnú asistenciu je najmenej 14 hodín denne. V danom prípade však doba potrebnej asistencie bola v konaní ustálená na 2 hodiny a 10 minút denne, pričom v posudku podanom v odvolacom konaní už tento príspevok navrhnutý nebol.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu, ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Účastníkom nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania, keďže žalobkyňa v odvolacom konaní úspešná nebola a žalovanému trovy nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. januára 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Zuzana Katuščáková

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu